

samme Mening, som § 8 indeholdt. Men er man af den Mening, som jeg tør antage, det ærede Medlem er, at det er et Misbrug af en Ministers Myndighed, naar han kontrasignerer en foreløbig Lov med Bevidsthed om, at den ikke kan ventes vedtaget af Rigsdagen — naar det ærede Medlem gaar ud fra, at dette er et Misbrug af vedkommende Ministers Myndighed, kan jeg ikke se, at det ærede Medlem ved sin Ændring til § 12 paa nogen Maade siger noget andet end det, som i Forvejen staar i § 8. Der kan naturligvis altid tvistes om, hvorvidt Bestemmelsen i § 8 er rigtig og velgrundet eller ikke, men man kan ikke uden videre skyde den bort, blot ved at henvise til, at der i Grundlovens § 25 ikke staar noget derom. Thi jeg vil atter her, saaledes som ved første Behandling, henvise til en anden Bestemmelse i Grundloven, der udtrykkelig siger, at Ministrenes Ansvarlighed bestemmes nærmere ved Lov. Jeg vil hævde, at den Bestemmelse, der er foreslaaet i Lovforslagets § 8, ikke paa nogen Maade berører eller angriber Grundlovens § 25. Den foreløbige Lov, som er udstedt i Henhold til Grundlovens § 25, vedbliver at have i sig selv den samme Virkning og det samme Krav paa Efterlevelse af Landets Borgere, som den i sig selv vil have, hvad enten § 8 er affattet saaledes, som den er, eller ikke er affattet saaledes, og hvad enten man mener, at den paagældende Minister, som har vidst eller maattet formode, at Loven ikke vilde blive vedtagen af Rigsdagen, er straffskyldig eller ikke. Den foreløbige Lov beholder i sig selv den Kraft, som den ifølge Grundlovens § 25 maatte have, aldeles uden Hensyn til dette Spørgsmaal. Det er i Virkeligheden kun en Udformning og en Anvendelse af Grundlovens § 12 om, at Ministrenes Ansvarlighed bestemmes ved Lov.

Jeg kan derfor ikke se, at der er vundet noget som helst ved den ændrede Affattelse af § 12, som det ærede Medlem foreslaar. Det forekommer mig, at det er rigtigere, naar man mener det, som er udtrykt i Lovforslagets § 8, at sige det lige ud, som man mener det, end at ville dække over det ved en Regel, som tager sig mere almindelig ud, men som alligevel skal tage Sigte paa det samme.

Der er dernæst af Udvalgets Flertal stillet et Ændringsforslag med Hensyn til Forældelse af Ministres Strafansvar. Naar jeg kan tiltræde dette Ændringsforslag, gør jeg det ikke for at fritage det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds

(Borghjerg) for en fremdeles efter min Mening ganske ugrundet Frygt. (Afbrydelse af *Borghjerg*). Jeg hørte ikke, hvad det ærede Medlem sagde, men det ærede Medlem vil jo kunne faa Ordet og udtale sig. Det ærede Medlem har en slem Vane til at ville afbryde Talerne. For øvrigt har jeg lagt Mærke til, at det ærede Medlem i det sidste Aars Tid eller to har begyndt at lægge den af overfor mig. Jeg ser nødig, at det ærede Medlem tager den op igen, for det er en slem Vane. (Afbrydelse af *Borghjerg*.) Der var det ærede Medlem igen.

Naar jeg kan tiltræde det af Flertallet stillede Ændringsforslag, er det af den Grund, at jeg tror i og for sig, at det, som Udvalgets Flertal gør gældende, er det rigtigste, nemlig, at man ikke bør udsætte sig for i et givet Tilfælde, at en Minister, som i Øjeblikket enten har Flertal i Folketinget eller mener at have Tilslutning hos den dømmende Myndighed, skulde derved kunne slippe for et Ansvar, som under andre Forhold vil komme til at hvile paa ham. Jeg er enig med den ærede Ordfører (Sveistrup) i, at i de allerfleste og mest praktiske Tilfælde er der ingen Tvivl om, at en Minister, for saa vidt han handler saaledes, at han ved sig i Overensstemmelse med hele Lovgivningsmagten — og saaledes bør en Minister altid handle —, vil meget let og hurtigt, enten ved en Tillægsbevillingslov eller ved en Bevilling paa Finansloven eller ved en Godkendelse af Statsregnskabet kunne faa Indemnitet, saa at han ikke vil være udsat for, fordi der senere kommer et andet Flertal det ene eller det andet Sted, at se en Beslutning, han har taget, eller en Handling, han har udført, i fuld Tilslutning til den øjeblikkelig tilstedeværende Lovgivningsmagt, blive belagt med Straf. Derimod — jeg ikke ganske enig med den ærede Ordfører i, at dette vil gælde i alle Tilfælde, thi det er jo Ting, som i alt Fald kun ville gælde i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende Handling paa den ene eller paa den anden Maade finder sit Udtryk eller kan finde sit Udtryk ved en Beslutning paa Statsregnskabet eller paa de finansielle Love. De mest praktiske Tilfælde ere indbefattede derunder. Men afset fra saadanne Tilfælde mener jeg, det ogsaa er i sin Orden, at en Ministers Ansvar ikke lettelig forældes. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) i, at en Ministers Handlinger have en saa stor Betydning og kunne, naar de ere urigtige og ulovlige,